

Hiep het haas'ig voorbij, toen drong me iets in mij op mijn schreden terug te gaan en het op te rapen. Vaak denk ik nog na wat het leven voor mij geweest zou zijn als ik op dien regenachtigen dag had doorge- lopen en het onaanzienlijke pakje niet van de morsige straat had opgeraapt.

Toen ik thuis kwam en het pakje opende, zag ik dat het geld bevatte, vijfduizend gulden, vier bankjes van duizend en de rest aan klein bankpapier.

Er was naam noch adres bij en dus schoot mij niets anders over dan op te letten of er in de dagbladen een advertentie over verschijnen zou; in stilte hopen- de dat dit niet het geval mocht zijn. Doch alles wat men graag wenscht gebeurt maar niet altijd. Zoo was het hier ten minste, want reeds den volgenden dag las ik een advertentie, waarin den vinder van het pakje verzocht werd dit te willen terug- bezorgen bij mevrouw Perrin.

Ik begaf mij naar het aangewezen adres en bevond dat mevrouw Perrin nog een jonge vrouw was, niet ouder dan vijf à zes en twintig jaar. Ze woonde zeer bescheiden, was in het zwart gekleed en had een knap gezicht, dat echter zeer bleek was en waarop zorg en kommer hun stempel hadden ge- drukt.

Ze bezat een lijst met de nummers der bankbiljetten, zoodat geen twijfel kon ont- staan en ik haar zonder bezwaar het geld overhandigde. Ze bedankte mij op harte- lijke wijze en meenende dat dit niet ge- noeg was, wilde ze mij een briefje van vijf en twintig als fooi geven.

Ik wees dit van de hand, misschien omdat ze jong en mooi was. Een mensch is altijd meer of minder romantisch tegen- over een bevallige jonge vrouw.

„U begrijpt waarschijnlijk niet wat dit voor mij betee- kent,” zei ze. „Ik ben pas kort geleden weduwe geworden en dit is het geld eener levensverzekering, dat ik ont- vangen had. Als het geld niet in goede handen gevallen was, zou ik wanhopig geweest zijn.”

Er kwamen tranen in haar oogen, die ik graag weg had willen kussen.

„Een reden te meer om niets van u aan te nemen,” zei ik haastig.

„Wacht even,” zei ze toen. „U moet ten minste iets ter gedachtenis van mij aannemen. Als ik maar iets wist van eenige waarde.”

Ze verliet de kamer en ik peinsde ondertusschen er over hoe iemand zoo zorgeloos kon wezen om vijfduizend gulden te verliezen.

Na een paar minuten kwam ze terug met een klein gouden medaillon.

„Dit werd mij eens gegeven door een oud vriend,” zei ze, „neem het nu van mij als een bewijs van mijn dank- baarheid.”

LOTGEVALLEN VAN EEN STANDBEELD.

Het ruiterstandbeeld van Koning Willem III, dat op het College-plein te Dublin staat, heeft meer mishandelingen dan enig ander monument in het Vereenigd Koninkrijk ondervonden. Het werd in 1710 opgericht en is van ijzer gemaakt, met een omkleedsel van lood. Natuurlijk was dit standbeeld een voorwerp van haat voor de Katholieken, en zelfs de Protestantsche studenten van het college hadden er een hekel aan, misschien omdat het met zijn rug naar het Universiteitsgebouw stond. Tweemaal 's jaars, op de verjaardagen van den slag van de Boyne en Koning Willem's geboortedag werd het monument schoongemaakt, gewit en met een rooden mantel en een oranjejerp ver- sierd, terwijl er een bos klaver onder de pooten van het paard werd gelegd. Op die dagen werd ieder, die niet nederig zijn loed afnam als hij het standbeeld voorbij kwam, onbarmhartig geslagen en geschopt; maar gedurende de andere 363 dagen van het jaar werd het met slijk en vuil van allerlei soort besmeerd. Den 27en Juni 1710 werd het stand- beeld van zijn koninklijk zwaard en den maarschaksstaf beroofd. De schulldigen, drie studenten van het college, werden veroordeeld tot zes maanden gevangenisstraf of een boete van £ 100; als ook om een half uur voor het standbeeld te staan met het volgende opschrift: „Ik sta hier omdat ik het standbeeld van onzen roemrijken bevrijder, Koning Willem, verminkt heb”. Vier jaar later was de maarschaksstaf weer weggenomen, maar de schulldige werd niet ontdekt. In 1798 beproefde Watty Cox, een schrijver, het hoofd van den Koning af te vijlen, maar zooals een spot- vogel zeide: „Het innerlijk gehalte weerstond de snoode poging van den letterkundigen schrijver”. Een schilder, die voorgaf dat hem was opgedragen het beeld gedurende den nacht te schilderen, werd door een nachtwacht geholpen om zijn ladder er tegenaan te zetten en besmeerde het geheele beeld met vet en teer. Na den emmer aan een strop om den hals van Zijne Majesteit gehangen te hebben, klom de man bedaard de ladder af en liep heen. Dit gebeurde in 1805. In de maand April 1836 liet men het standbeeld in de lucht springen en werden de ledematen van den Koning en zijn ongelukkig paard in alle richtingen verstrooid. Een belooning van £ 100 werd voor de ontdekking der schulldigen uitgelooft, maar te vergeefs; daarna werd het weer behoorlijk hersteld en op zijn oude plaats gezet. Tijdens het burgemeesterschap van Daniel O'Connell werd het gebronsd, en nu is het een sieraad van de stad in plaats van een schande.

Dat wilde ik niet weigeren. Ik nam het medaillon dus aan en bevestigde het aan mijn horlogeketting.

Het bracht mij evenwel geen geluk aan, integendeel scheen van af dit oogenblik het ongeluk mij te achter- volgen. Alle soorten van tegenspoed volgden elkander op: ziekten en sterfgevallen in mijn naaste familie, persoon- lijke teleurstellingen: eindelijk faillieerde de firma waarvoor ik werkte en nadat ik tevergeefs opnieuw werk gezocht had, en gebrek mij te wachten stond, deed ik wat reeds zoo menigeen voor mij gedaan had: ik pakte mijn biezen en ging als landverhuizer naar de Kaap.

Dat gebeurde drie jaar nadat ik de bankbiljetten ge- vonden had. Al die jaren had ik van mevrouw Perrin niets meer vernomen.

In Afrika scheen dezelfde kwade genius mij te achter- volgen, anderen gelukte het spoedig een betrekking te krijgen, terwijl ik zonder succes rondslenterde, het weinige geld wat mij nog over bleef, dagelijks ziende slinken.

Eindelijk kwam ik aan in een mijnwerkersplaatsje, Harmersdorp genaamd, naar den man die hier de grootste

mijn bezat. Eenige jaren tevoren was deze man daar aangeland armer nog dan ik, doch Fortuna was hem zeer gunstig ge- weest. Na drie jaren was hij door een voorspoedige exploratie van 'n rijke diamant- mijn millionnair geworden.

Met mij was dat evenwel nog lang niet het geval. Goed geteld bedroeg mijn geheele vermogen ongeveer negen en twintig gulden.

Op een dag, na wederom tevergeefs werk gezocht te hebben, stapte ik teleur- gesteld de eenige herberg van het plaatsje binnen. De gelagkamer was ledig, want de mijnwerkers hadden hun dagtaak nog niet geëindigd. Ik hurkte neer op een leegen ton en vroeg om een borrel. Juist op dat oogenblik trad een man van omstreeks vijf en dertig jaar, als mijnwerker gekleed, de herberg binnen.

Hoe het kwam weet ik niet meer, maar binnen vijf minuten stonden we tegenover elkander met onze jassen uit. Het was geheel mijn schuld en de eenige veront- schuldiging die ik had, was dat de kastelein hem het eerst bediende en hij bij het aannemen van zijn gelag toevallig tegen mijn arm stootte. Ik was door al mijn tegenspoed in zeer slechte stemming en daardoor zeer ruw tegen hem. Hij daaren- tegen scheen bijzonder goed gehumeurd te zijn, doch juist daardoor werd ik nog meer geprikkeld en ik vloog op hem af.

Nou, de — ontmoeting duurde niet lang. Hij was veel sterker dan ik, en zoo koel als een komkommer, terwijl ik blind van woede was. Enfin, ik kreeg een pak slaag, zóó gevoelig, dat ik door den herbergier naar bed moest worden gebracht, daarbij tot mijn groote vernedering geholpen door mijn vrijgevig tegenstander.

Twee dagen later, na mijn gehavende plunje wat in orde te hebben gebracht, huurde ik een paard om naar een twintig mijlen verwijderd liggende boerderij te rijden, waar mij gezegd was dat werk te vinden was.

Onderweg ontmoette ik mijn tegenstander uit de her- berg. Ik had hem sedert niet meer gezien. Nu was ik kalm genoeg om te erkennen, dat ik mij schandelijk had aangesteld.

„Ik geloof dat ik gek was een paar dagen geleden,” zei ik tegen hem. „Ik heb ten volle verdiend wat ik gekregen heb.”

„Zoo,” zei hij droogjes, „je leek het anders niet. De zaak is dat het in een ruw land als dit verkeerd is om gauw boos te worden. Dan loop je de kans een blauwe boon in je maag te krijgen.”

Het leek mij niet geschikt om excuus te maken en daarom hield ik mijn mond.

Na mij eens van terzijde te hebben aangezien, ging hij op vriendelijker toon voort: „Waarom deed je dat? Was je dronken?”

„Nee, gek!” antwoordde ik kort.

„Zeker een harden tijd doorgemaakt?”

